

FOLK OG LAND

NR. 2 — 21. ÅRGANG

LØRDAG 22. JANUAR 1972

LØSSALG KR. 2,—

Gjestearbeidere i den nasjonale økonomi

AV DR. PER ENGDABL, MALMØ

Dr. Per Engdahl

I de siste 25 år har Europa opplevet en ny folkevandring. Denne gang går den imidlertid i motsetning til de klassiske vandringer fra syd mot nord. Vandrerne kommer fra Middelhavsområdet, fra Italia og Spania, fra Jugoslavia, Hellas og Tyrkia, ja endog fra de nordafrikanske land som Marokko, Algerie og Tunisia. De nye innvandringsland er i første rekke Vest-Tyskland, Belgia, Nederland, Østerrike og de skandinaviske land. I Frankrike og Sveits arbeidet det allerede før første verdenskrig italienske sesongarbeidere som ville forbedre sin elendige tilværelse i det overbefolkede Italia med fortjeneste i utlandet. De drog imidlertid nesten alle før eller senere tilbake til hjemlandet.

Nå er forholdene forandret. De såkalte gjestearbeidere forblir ofte varig bosatt i de nye land. I Sverige, hvor denne utvikling er spesielt langt fremskreden, får innvandrerne etter 5 til 7 år svensk statsborgerskap. Bestemmende kretser preker her et internasjonalt evangelium: Sverige skal oppta flest mulig innvandrere for dermed å yde de fattige folk hjelp. Hvis dette skulle skade det egne folks nasjonale identitet, bør dette bare hilses med tilfredshet, fordi menneskenes binding til den egne nasjon betyr en reaksjonær tendens i utviklingen. I Vest-Tyskland har man ennå ikke nådd så langt, men også der har to millioner fremmedarbeidere blitt et problem.

Bak disse hendelser ligger kapitalismens og teknokratiets materialistiske, ensidig

På side 4 i forrige nummer omtalte vi et besøk av dr. Per Engdahl i Norge nylig. I den forbindelse trykker vi her en artikkel av dr. Engdahl — opprinnelig skrevet for et tysk blad — om et også i Norge meget aktuelt spørsmål:

økonomiske innstilling. Arbeidskraften skal være der hvor den best kan utnyttes. Når et eller annet område synes ugunstig av slike grunner, skal det forlates av sin befolkning, også om fedrene til disse utvandrere gjennom århundrer eller årtusener har vært bosatt der. Blod og jord er en fordom. Det finnes ingen sammenheng mellom mennesker og hjem i en tid hvor man uttrykkelig streber etter å kalle tilbake igjen nomadetilværelsen fra menneskehetens fjerneste og mest primitive epoker. Menneskene skal være og arbeide der hvor de kan levere det største utbytte.

Det var den gamle kapitalismens retningslinje. Det er i øket omfang det nye teknokratis hovedlinje. Menneskene som marionetter i de økonomiske krefters blinde spill. Det er ideologien til de nåværende industribaroner såvelsom til de ledende politikere. For også om de kaller seg sosialdemokrater og påberoper seg arbeiderne, er de fullt ut enig i de gamle kapitalisters økonomiske tenkning. For dem som for de økonomiske ledere er en god statistikk det ene avgjørende. Hvorledes det går de enkelte mennesker interesserer dem bare når det er så mange av de rammede at det ved valgene må tillegges dem en viss betydning.

Denne nesten kyniske innstilling hos de nåværende makthavere likeoverfor de enkelte mennesker er så meget mere usympatisk som den alltid blir innhyllet i menneskevennlige fraser. At vi gjennom industrialismen har fått en fullstendig ny bakgrunn for den menneskelige tilværelse er ubestridelig. Og at vi må tilpasse oss denne nye forutsetning er selvfølgelig. Men spørsmålet er hvorledes denne omstilling skal utformes og hvilke mål den skal tjene. For kapitalistene såvel som for teknokratene er produksjonens kvantitet rettesnoren. Den høyest mulige produksjon er grunnlaget for det såkalte velstandssamfunn og dette samfunn er forutsetningen

for deres stilling som privilegert klasse.

Nå er det imidlertid en kjennsgjerning at de fleste mennesker har vokset seg inn i sine omgivelser. Når de plutselig må bo og arbeide et eller annet sted i verden, når de må finne seg tilrette i fremmede omgivelser med fremmede sprog og fremmede seder, så føler de seg før eller senere rotløse. Det finnes for eksempel finlands-svensker som aldri har følt seg hjemme i Sverige, skjønt de alltid har talt det samme

sprog. Desto vanskeligere må det være for mennesker fra en helt annen kulturkrets. Blandingen av folk og raser i de store industriområder skaper tilpasningsproblemer som overhodet ikke kan løses i vår generasjon. Den skaper dermed også

(Forts. side 6)

Fremdelest diskuterer man i tysk presse gåten Martin Bormann, Hess' etterfølger, Hitlers fortrolige og «mest trofaste partikamerat». Var han det han utgav seg for, eller var han sovjetspion? Vi har tidligere bragt endel artikler om Bormann og bringer på side 5 enda litt nytt stoff omkring saken.

ET «NASJONALT MANIFEST»

fra Nasjonal Ungdomsfylking, bringer vi idag på ungdomssiden, side 4. Sammen med meget annet stoff, bl.a. et innlegg av Erik Rune Hansen om EEC.

«GERMANERNES FORTID OG FREMTID»

lektor Hoas' siste lille hefte, har tidligere vært anmeldt her i bladet og Hoas selv har sloppet til med et tilsvarende. Idag bringer vi en ung akademikers syn på skriftet. Side 5.

I BRENNPUNKTET

på side 2 er idag krigen mellom India og Pakistan, Lederen på side 3 beskjeftiger seg med de dystre utsikter for året 1972 og ellers håper vi man vil finne litt av hvert stoff av interesse.

fra at denne ordre var kjent blandt medlemmene.»

«Men det er naturligvis tenkelig at likvidasjoner er blitt foretatt av hjemmestyrkefolk på egen hånd i strid med de foreliggende instruksjoner. En må også gå ut fra at likvidasjoner er foretatt av isolerte motstandsgrupper uten tilknytning til hovedorganisasjonen, eller til og med av enkeltpersoner på eget initiativ.»

Her er Andenæs — som man vil se — i takt med faktum. Kunne han «stemme» for «henleggelse» av de dermed korresponderende forbrytelser? Professor Ande-

(Forts. side 6)

ALEXANDER LANGE:

Okkupasjonstidens likvideringer

En rystende serie, hvorav dette er artikkel nr. 25

Den overmåte flinke, juridiske lærer, professor dr. jur. og nu rektor ved Salig Frederiks Universitet, Johannes Batt Andenæs, født 1912 i Innvik, har i Tidsskrift for Rettsvitenskap i 1948 (dåværende redaktør: Erik Solem) skrevet en avhandling om «Okkupasjonstidens likvidasjoner» i rettslig belysning».

Avhandlingen forekommer fantastisk, — riktignok med noen reservasjoner —

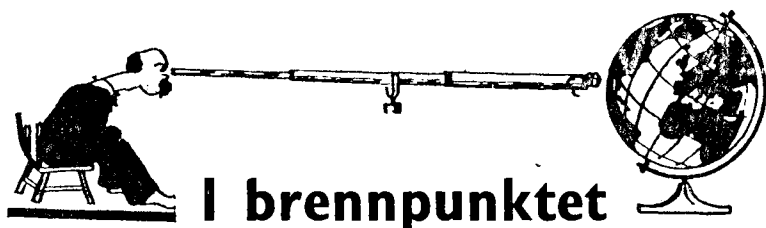
forsåvidt den søker å sette det politiske, overlagte drap, utført av sivilister under regjeringsbefalt våpenstillstandsavtale og okkupasjon, inn i den norske rettsorden som en etter omstendighetene passabel affære . . .

En vesentlig uvitenhet med hensyn til tallet på snikmyrdede gjør seg gjeldende, idet Andenæs opererer med ca. 55 — femogfemti, anslått av Justisdepartementet på grunnlag av oppgaver fra Statistisk Sentralbyrå. Likvideringene — dette styggeste forbrytelseskompleks (med politisk påskudd) i Norges retts historie — antas å omfatte minst det seksdobbelte tall! Vi skal under den fremtidige oppregning av disse fortiede forferdeligheter beskjeftige oss mer med vår for tiden fremste kapasitet på strafferetten, dvs. hans ovennevnte avhandling.

På side to skriver professor Andenæs blant annet: «Innenfor Hjemmestyrkene var det forbudt for de lokale avdelinger å foreta likvidasjoner på egen hånd, medmindre det forelå en akutt nødssituasjon. Etter de opplysninger jeg har fått fra kompetent hold kan en gå ut

Professor Andenæs

I brennpunktet

Krigen mellom India og Pakistan er over, iallfall for denne gang, og det som har skjedd innbyr til visse betraktninger. Først og fremst er det naturligvis tragikomisk å notere seg at etter at det fra kvinnesakshold stadig har vært påstått at det var de mannlige statsledere som hadde skylden for krig og elendighet og at man derfor måtte få kvinnelige statsledere, så viser det seg at nettopp de to stater som har fulgt rådet, India og Israel, er de mest krigerske av alle. Indira Gandhi og Golda Meir har i sannhet ikke vært noen reklame i så henseende.

Ellers er det vel stormaktenes og andre staters grenseløse hykleri som påny avsløres for all verden sammen med det maktesløse og meningsløse vrøvl som presteres i FN.

India har som kjent i alle år spilt rollen utad som den store fredsforkjemper, som lederen av «Den tredje verden». Ikke minst her i det forvrøvlede Norge har presse og politikere bitt på dette vrøvlet trass i at India dog har ført etpar kriger med Pakistan tidligere, og dengang iallfall rene maktkriger for å sikre seg det muhamedanske område Kashmir, og også med makt har tilvendt seg en tidligere portugisisk koloni. Når India nå påny satte igang en krig, så fløt det fortsatt på det gamle rykte om fredsvennlighet, og fikk alminnelig støtte og sympati i hele den vestlige verdens presse, til og med i det USA som hadde mest å tape på denne krigen. Forøvrig sammen med sine nye allierte Mao-Kina. For det var jo Sovjet som også her gikk av med profitten og styrket sine asiatiske posisjoner.

Humbugen i FN's sikkerhetsråd avsløres kanskje best ved en sammenligning mellom holdningen til Israel og til India. Trass i at hovedforsamlingen gang på gang har vedtatt krav om at Israel skal trekke seg tilbake fra de okkuperte arabiske områder, har USA brukt sitt veto til å hindre at det ble satt makt bak kravet. Sovjet derimot har erklært at det fullt ut støtter det arabiske krav.

Senere har Mao-Kina inntatt sin plass i sikkerhetsrådet. Det har lenge samarbeidet med Pakistan og krevet naturligvis nå at India skulle trekke sine tropper ut av Øst-Pakistan. Her fikk det

støtte av USA som nå plutselig anså det umoralsk med okkupasjon av fremmed territorium! Og også Sovjet var kommet til andre resultater. Nå nedla det veto mot forslag om indisk tilbaketrekning.

Rent bortsett fra dette skamløse hykleri, så lar det seg forøvrig ikke nekte at Pakistan, eller rettere sagt dets styrkede militærregime, ligger som det har redet. Man skulle nærmest tro at Yahya Khan var blitt grepet av et slags uforklarlig vanvidd da han løp rett inn i den indiske fellen. Den politikk som ble ført overfor Øst-Pakistan og selvstendighetsbevegelsen der var vel så tåpelig som det var mulig å få den. For når alt kommer til alt, så var det Awami-partiet opprinnelig krevet godt akseptabelt og slik maktforholdet mellom India og Vest-Pakistan nå engang var, ikke til å hindre. Pakistan hadde ikke skygge av sjanse til å hevde seg militært overfor India og Øst-Pakistan var naturligvis redningsløst fortapt.

Yahya Khan må tydeligvis ha stolt på hjelp fra Kina og USA, som jo gjennom SEATO hadde en militæravtale med Pakistan. Men den som stoler på hjelp fra dagens USA er i sannhet ilde ute. USA er en stat i strid med seg selv, ledet av skumle krefter i kjelleren i Det Hvide Hus og ikke som vanlig av utenriksdepartementet (En arv fra Roosevelts dager?) Man nøyet seg med en tom flåtedemonstrasjon i den bengalske bukt, som ingen brød seg om. Hvem tar vel hensyn til USA i Asia lenger etter fadæsen i Vietnam? Dertil kom at India under ledelse av fredsdue Indira Gandhi forstod å passe det riktige øyeblikk til å starte krigen. Da sommermonsunen var over og det ble mulig å sette inn motoriserte forband etter at jorden tørket langsomt inn, og da den frembrytende vinter lot Himalayapassene sne til og umuliggjøre en kinesisk militærhjelp, var timen kommet.

For Norge og for andre europeiske land må det være hyggelig å se utviklingshjelpen så godt anvendt. Både Pakistan og spesielt India hører jo til utviklingskundene våre og kan vel ha trengt vår hjelp til å føre den kostbare krig.

Hva det ellers kan bli til med Øst-Pakistan og medaraberne i Midt-Østen. Der-

«Når vil 'Kruttmagasinet' gå i lufta»

Herr Trygve Engen.

Det vil aldri gå i luften, for i papirene der ble det bare tatt med det som ville øke straffen for tiltalte. Noe godt om tiltalte var ikke ønsket. Kom noe slikt frem, ble det aldri tatt med i rettsprotokollen. Under behandlingen av min sak kom en enke ubedt frem og fortalte at jeg hadde hjulpet hennes sønn fra fangenskap i Tyskland. Da hun ble spurt hva sønnen ble tatt for, fortalte hun at han var blitt lokket med på et tyveri fra et tysk lager. Det er ikke noe å snakke om ble det svart. Det var hans rett og plikt å foreta seg denslags. For en rettsmoral! Ikke å undres over at tilstanden idag er slik den er med tyveri, ran og mord.

Hvem vil være interessert i å ødelegge disse «rettspapirer»? De som uskyldig ble straffet? Slett ikke. De ser gjerne at ettertidens mennesker får lese disse uhyrligheter. For det må vel vokse opp en ny slekt med andre moralbegreper enn den disse udødelige helter fra siste krig, og etter den, doserer.

Min gamle far, den gang omkring 80 år, ble en lang tid «hjemsøkt» av disse nidkjære fordi han hadde gitt 5 kroner til en hjelpekasse under okkupasjonen. 5 kroner gitt til syke, gamle og krigsdrepte var bistand til fienden! Slikt er det vel bare godt at efterslektens unge får se.

Å koble om fra «helter» til alminnelige og dødelige mennesker tar sin tid. Innrømmelse, skamfølelse eller erkjennelse er det ingen som idag venter. Løgnen, forstillelsen, hykleriet og ondskaper er det ingen som idag venter noen forandring i. Skulle kruttmagasinet gå i luften, så er det intet menneske uten dem selv som vil besørge det. For det må vel finnes iallfall noen av disse heltene som begynner å forstå hva de var med på og gjerne ser at barna og barnebarna skal se på dem med velvilje og ikke med den forakt som en offentliggjørelse av disse papirer må føre med seg.

Chr. Bjell

«Pratemisjonen» om administrasjonsrådet

NOEN ORD MED FORFATTEREN

Vi omtalte før jul, nærmere bestemt i vårt nr. for 23. oktober 1971 en av årets bøker: Astor Nes: **Pratemisjonen**, som er kommet på Astor Forlag, Melhus.

Det var i boken, som ellers formet seg som en slags samfundssatire, gitt noen avslørende utdrag fra Administrasjonsrådets forhandlingsprotokoll.

Vi har henvendt oss til forfatteren og spurt ham hvorfor disse nøkterne opplysninger om Administrasjonsrådets forhandlinger i 1940 er tatt med i denne sammenheng.

— Jo, mytene om 1940 står i en slik drastisk kontrast til det som virkelig gikk for seg at jeg ble fristet til å ta det med. Hysj-hysj-tiden, som det fremdeles er så å si uråd å få noe frem i avisene om, kan kalle adskillig på hån og satire, og derfor er sitatene tatt med som en nøktern kontrast.

—Har **Pratemisjonen** blitt

Vår högt avhällne partikamrat och distriktssekreterare för NRP Norrland

JAN OTTO HEISKANEN
har genom olyckshändelse lämnat oss i djupaste sorg.

Vi lysa ära och frid över hans minne.

NORDISKA RIKSPARTIET
G. A. Oredsson

«Jag hade en kamrat,
en bättre finner Du ej...»

boikottet på grunn av disse opplysningene? . . .

— Til en viss grad, ja, særlig av avisene, men boken kommer nok til å gå sin gang. Det er så meget brennbart stoff som er konsentrert i denne vesle boken at den ikke lar seg neglisjere helt ut. Får jeg lov til å peke på en ting som hittil ikke har vært nevnt av noen, men som jeg ser på som en uhyre viktig og interessant opplysning: Det gjelder «utnevning av embetsmenn istedenfor konstitusjon. Paal Berg hadde uttalt at Administrasjonsrådet ville måtte ansees berettiget til dette, og hadde tilrådet at man gikk til utnevning. Rådet var enig.»

24. august 1940: «Rådet fant at prester m.v. burde utnevnes i samsvar med et rundskriv som justisdepartementet nå har sendt ut.»

Kanskje er dette knusktørre referat så tørt at leserne ikke helt forstår hva dette egentlig betyr. Jeg kan ikke ta opp plass til nærmere kommentar, men en må vel ha lov til å mene at Paal Berg her synes å ha rodd seg temmelig langt ut.

Et Ord er stort, naar det er sandt, om qual og slængt i Vejr. En Daad er stor, om den ei vandt, naar Aand kun i dens Indre brandt, der værdig var til Sejr.

(Henrik Wergeland)

*Å skilja ut til ljös dei myrke skuggar,
å tvinne fridoms liv av trålebond,
ut av sitt kaos skape klårleiks kraft,
å tøyme tankane til berekrefter,
snu tapet um til siger, det er å n d.*
(Tore Ørjasæter)

FRISINNADE UNIONS-PARTI-PRESSEN:

Frihetsfacklan, Bohus Läns Folkblad, Fosterländsk enad Ungdom och Svenska Nyheter kostar helår kr 20:— (Svenske kroner).

FUP/VÄSTFYLLING — Ellös — Pg nr 62 26 97-1

ØNSKES KJØPT

FOLK og LAND 1962 og tidligere, Fritt Folk 1936—1945, bøker og andre publikasjoner fra perioden 1940—1945. Bra betaling kan påregnes.

Henv. FOLK OG LANDS eksp.

til kommer da spørsmålet om hvorledes det skal gå med den nye stat Bangla Desh. Hvem skal fø landets 70 millioner innbyggere? For det er jo ikke nok bare å skikke flyktningene tilbake sammen med Elias Berge og hans hjelpeaksjoner. India trenger selv fortsatt utviklingshjelp for å få betalt krigen, det kan vel ikke fø også

østbengalerne. Sovjet har intet annet enn militærhjelp å by på. USA er fornærmet over den tåpelige stilling det atter har bragt seg selv i. Og Mao-Kina slikker sine sår og fortsetter infiltreringen i Nord-Kaschmir som ligger der som en barriere mellom de to nye forbundsfeller India og Sovjet.

Politicus

FOLK OG LAND

UAVHENGIG POLITISK PUBLIKASJON

Redaktører:

ODD MELDOM, ansvarlig

ALEXANDER LANGE

Inn i det nye år

Det er ikke med særlig store forhåpninger om en lykkelig fremtid det norske folk har gått inn i det nye år. Først og fremst trues vi jo av den nasjonale utsløttelse i teknokratens og storindustriens EEC, den utsløttelse som de ledende partipolitikere skamløst vil drive igjennom trass i folkeviljen, iherdig assistert av en ansvarsløs presse.

Vi vet nok at endel av våre gamle meningsfeller har en annen oppfatning av den form for europeisk samarbeide vi nå innbys til. De minnes bestrebelsene i sin tid på å samle et germansk Europa i en storgermansk sammenlutning, tanker som ikke minst Vidkun Quisling gikk inn for. Men de kan da ikke unngå å se at det her dreier seg om noe helt annet, om å overgi seg i hendene på representanter for en storkapital og en storindustri med blankt materialistiske mål og som man ikke kan vente seg noe godt fra. Med et splittet Norden som resultat.

Og hvis noen tror at det i EEC vil være mere forståelse å finne for den historiske sannhet, så er vi redd man tar stygt feil. Forfølgelsen mot annerledes tenkende, mot folk som dengang nettopp gikk inn for en idealistisk og sann europeisk samling, et fedrelandenes Europa, den var internasjonal, satt iscene av Morgenthau og hans sovjetvenner. De som idag styrer i hvert eneste land i Europa er folk som har kommet seg opp og frem ved å tute med disse ulvene. Fra dem er ingen rettfærdighet og sannhet å vente. De har selv et utall av svin på skogen med historieforfalskning, rettsfornektelse, mord og drap.

Nå er det jo ikke bare dette med EEC som griner oss imøte i det nye år. De økonomiske aspekter er så mørke som de vel kan bli med stadige bedriftsnedleggelse og med arbeidsløshet truende bak neste hjørne. Det hjelper jo ikke at alle de forlorne partipolitikere turer frem i sitt økonomiske vanvidd og tror at Norge skal bli unntatt fra det som avtegner seg i andre land. Og likeoverfor slike utsikter kan man ikke engang stramme seg opp til å sørge for at vi blir kvitt den utenlandske arbeidskraft som en uansvarlig industri har latt importere. Og likeoverfor slike utsikter lar man det meningsløse offentlige pengeforbruk flomme over alle bredder. Det må da bare være våre partipolitikere som ikke vil eller kan forstå at det nå bærer utfor stupet med både folketrygden og litt av hvert av alt det andre man har kjøpt stemmer med.

Men ikke nok med dette. Verre er det kanskje at selve folkemargen begynner å ta skade av politikernes vanstyre og glorifisering av grove forbrytelser som har pågått siden okkupasjonen. Ungdomskriminaliteten, en direkte følge av manglende oppdragelse til samfunnsnyttig disiplin, misbruk av narkotika, spesialiseringen på bekostning av almindeligheten, og et skolevesen som løper løpsk og snart gjør mere skade enn gagn, alt dette er lite lystelige fremtidsutsikter.

Men kan man egentlig vente annet i et land hvor man fremdeles ikke vil se sannheten, hvor man fremdeles ikke vil innse at forbrytelse er forbrytelse hvilken kappe man kler den i? Kort sagt i et land hvor de menn som gjennom sitt forræderi og sin forbryterske udugelighet var skyld i okkupasjonens ydmygelser ikke bare har gått straffefri, men er opphøyet til en slags patriotiske helter. Et land hvor de aller grovste forbrytelser med sadistisk tilsnitt fra okkupasjonstiden ikke engang er blitt efterforsket, langt mindre straffet. Den artikkelserie vi har bragt og bringer i dette blad om de såkalte «likvideringer» må da

Dødsfall

Det skulle ikke gå mange dagene av det nye året før vi fikk et nytt smertelig budskap om en av våre gamle venner og meningsfeller som var gått bort: O. J. Lie, Vallset. Han ble 77 år gammel.

Så sent som på Forbundets siste årsmøte i mai ifjor deltok Lie som vanlig, munter, interessert og aktiv som alltid, men en måneds tid før jul fikk vi et brev fra ham hvori han tok avskjed med de gamle venner i og omkring avisen og Forbundet. Han led av langt fremskreden magekreft, skrev han, og ville knapt klare seg året ut. Det gikk da heller ikke mange dagene av det nye året før han gikk bort.

Det blir i sannhet tomt etter O. J. Lie, ikke bare i hjembygden hvor han var en ansett og avholdt mann uten hensyn til politisk syn. Det var der som de fleste steder ellers utenom byene at påstander om at bygdas dyktigste, mest ansatte og fedrelandsbevisste menn var «landssvikere» naturligvis

ha åpnet øynene på noen og hver om hva det her egentlig dreier seg om.

Og verre enn dette knefall for forbrytelsen fordi den har tatt på seg en «patriotisk» maske er vel dette at disse ugjerninger fremdeles skrullet forherliges i presse, bøker og kringkasting. Kan det spire annet enn nye forbrytelser av denne onde sed?

Og kan en ungdom annet enn miste det moralske fotfeste når folk med anseelse i dagens samfund, professorer, redaktører, og ikke minst naturligvis vår bedrøvelige juriststand, direkte eller iallfall indirekte forsvare og går god for historieforfalskning, rettsovergrep, urett og direkte grove forbrytelser mot både egen straffelov og krigens alminnelige lover.

De er faktisk som en slags norsk Mafia, et «Casa nostra», disse urettens torden-skioldiske soldater.

NASJONAL SAMLING og medlemstallet

Fhv. «retts»oppgjør-riksadvokat Arntzen blir satt på plass av høyesterettsadvokat Wiesener i FARMAND

I FARMAND har det pågått en diskusjon om hvor mange medlemmer Nasjonal Samling hadde. Morten H. Magnus åpnet med å skrive at det norske folk ingenlunde sto så samlet under okkupasjonen som legenden nå beretter og pekte på at et politisk parti som het NS hadde 100 000 medlemmer. Dette foranlediget den noksom bekjente riksadvokat m.m. fra «rettsoppgjøret»s første tid og senere trofast vokter av legende og urett til å hevde at 43 000 var det høyeste medlemstall NS nådde. Han henviser til den Innstilling som Justisdepartementet avgav til Stortinget i 1962, en innstilling som var laget istand av kretser som stod fhv. riksadvokat Arntzen meget nær. Så fikk da også Arntzen dette svar fra høyesterettsadvokat Albert Wiesener i FARMAND nr. 1 for 1972:

«Nasjonal statistikk fra okkupasjonsårene

Herr redaktør.

Riksadvokaten i Norges politiske etterkrigsoppgjør er i Farmand nr. 52/71 ute og «beriktiger» Morten H. Magnus' oppgivende av at et politisk parti som het NS hadde 100 000 medlemmer under krigen.

H.r.adv. Arntzen viser til side 15 flg. i den Innstilling til Stortinget som Justisdepartementet avga i 1962. Det fremgår av henvisningen at ca. 43 000 var det høyeste medlemstall NS nådde, nemlig høsten 1943. Det ligger etterkrigsoppgjørets riksadvokat på hjertet å gi riktige opplysninger. Men burde han ikke da også ha vist til samme publikasjon side 110, der det fremgår at antall landssviksaker etter krigen var 92 805? Den alt overveiende del av disse gjaldt NS-folk.

Hvordan rimer si side 15 flg. med side 110? Jo — NS var et hotell, der temmelig mange tok inn etterhvert — for i stor utstrekning å dra sin vei igjen. Gjennomtrekken var stor. Knapt nok halvparten av det samlede antall hotellgjester bodde

falt til jorden på grunn av sin egen meningsløse tåpelighet etterhvert som folk fant tilbake til den sunne fornuft fra krigspropagandaens ødemarker. Men, rent bortsett altså fra Lies posisjon på hjemlige trakter og langt utenfor dem i landbrukskretser, så er det naturligvis hans mange venner og meningsfeller i Forbundet for Sosial Oppreisning som har lidt det store og smertelige tap. Lie var jo gjennom alle år en av de sentrale skikkelser i kampen mot urett og historieforfalskning. I styret har han vel sittet så å si den hele tid Forbundet har eksistert og nøktern og jordnær som han alltid var øvet han en stor innflytelse. Dertil kom at han var vennsæl som få, en hedersmann som det alltid var en glede og oppmuntring å møte.

Vi lyser fred over hans minne.

O.M.

der samtidig. Men for det synspunkt hr. Magnus ville gi uttrykk for, er det vel trafikens totalomsetning som teller. Ikke belegget på et bestemt tidspunkt.

I virkeligheten er heller ikke tallet 92 000 tilstrekkelig. For selv om det i antallet av såkalte landssviksaker også var medregnet noen pølses i slaktetiden — utenom partimedlemmene, så var det til gjengjeld en del medlemmer som ikke kom med i oppgjøret, fordi deres navn ikke var å finne i kartoteket. Et vanskelig fikserbart antall gikk på dette grunnlag klar av den på utvendige kriterier baserte rettsforfølgningen. Jeg antar at hr. Magnus' oppgivende av 100 000 medlemmer i løpet av krigsårene ligger nær det riktige. Det er heller for lavt enn for høyt. Og til tallet kommer i realiteten en betydelig del av medlemmenes pårørende.

Hr. Magnus' point — at det norske folk på langt nær sto så samlet i de onde år som det etterpå har vært oportunt å fremstille det, belyses ytterligere av holdningen hos store befolkningsgrupper utenom NS. Samarbeidsvillige deler av industrien og forretningsverdenen, av arbeiderbefolkningen, av funksjonærstanden, av børsende bønder — og av kvinner, langt utover tøsenes kategori — viser et ganske farverikt spektrum.

Jeg er redd for at Roosevelt's romantiske «look to Norway», som mønsterlandet, hva motstandsholdning angikk, hadde liten dekning i virkeligheten. De aktive motstandskjempere her hjemme, med kompromisløs holdning og vilje til å ta risiko, var vel ikke engang så mange som NS-folkene?

Jeg er helt enig med h.r.-adv. Arntzen i at uriktige opplysninger bør beriktiges. Oslo.

Albert Wiesener

Vil De selge PRATEMISJONEN?

Skriv til Astor Forlag, 7084 Melhus. Boka koster kr. 10,— salg. Ved å sende inn kr. 60,— får De 10 bøker portofritt.

FOR UNGDOMMEN

Red.: Per Borge

Men nye slekter fødest der korp og daude gol
og nye heimar reiser seg av gruset,
og borni spring på tun att og tindrar i sol
og nye bjørker syng sin song kring buset.

En nasjonaleuropeisk ungdomskongress

Selv om dette blads redaksjon er en avgjort motstander av storkapitalens og storindustriens europeiske fellesskap EEC, så er vi naturligvis ikke motstandere av et intimt europeisk samarbeide på et annet grunnlag, og her må den nasjonale ungdom i alle europeiske land gå i spissen.

Vi gjengir derfor med glede etterfølgende opprop fra den kjente tyske politiske publikasjon NATION EUROPA:

Den intolerante, militante marxisme-leninisme har satt igang den store storm på Vesteuropa. Dette angrep mot folkenes frihet og dermed mot den enkeltes frihet i Vesten av dette kontinent beror på et enkelt prinsipp: Ødeleggelse innenfra! I de vesteuropeiske land marsjerer Lenins borgerlige «nyttige idioter», ikke sjelden under sosial-liberalismens fane, i spissen for denne åndelige og politiske selvødeleggelse.

Det er derfor på tide at alle unge patrioter innen de europeiske folk slutter seg sammen. Ødeleggelsens og imperialismens krefter må finne oss, den nasjonale ungdom, enige og sterke i samlet motangrep. NATION EUROPA oppfordrer derfor ved begynnelsen av det nye år alle nasjonale aktivister i Vesteuropa: Virkeligjør endelig «Ungdommens første nasjonaleuropeiske kongress», skap endelig i fellesskap «Intereuropäische Nationale».

NATION EUROPA appellerer til alle nasjonale grupper og presseorganer i inn- og utland: Hjelp til med å utbre dette rop på «Ungdommens første nasjonaleuropeiske kongress», understøtt hensikten til de unge tyske aktivister om å virkeliggjøre denne kongress med delegater fra alle unge vesteuropeiske nasjonalister i 1972! Dette store og vanskelige forehavende kan bare lykkes hvis enhver som leser disse linjer bærer ropet på «Ungdommens første nasjonaleuropeiske kongress» over alle land og grenser. NATION EUROPA kaller fremfor alt på de fran-

ske, italienske, engelske og spanske aktivister til dådrike forberedelser.

NATION EUROPA foreslår som kongressby olympiabyen München. Som temaer på kongressen antyder NATION EUROPA:

Utbytte av erfaringer og perspektiver i den felles politiske kamp mot marxisme/kommunisme og mot imperialismen av enhver art.

Mulighetene for en fast, koordinert nasjonal ungdomsutveksling.

Oppbygging av en arbeidsdyktig «Intereuropäischen Nationale der Jugend».

Journalister og nasjonale aktivister! Bær dette rop fra land til land! Kom med forslag, bli selv aktive i denne sak, la oss alle i fellesskap virkeliggjøre «Ungdommens første nasjonaleuropeiske kongress.»

Kamp mot kommunismen! Kamp mot den politiske økonomiske utbytting av våre folk! For frihet og enhet. Nasjonal solidaritet nå!

Student Erik Rune Hansen:

N.U.F. og E.E.C.

Fra enkelte hold innen Nasjonal Ungdomsfylking har det hevet seg røster som må tolkes som klart EEC-vennlige. Det som forhåpentlig er det primære motivet er tanken om det samlede Europa. Så langt er tanken helt i tråd med 30-årenes nasjonalsosialistiske tankegang. Men vi må huske at det er hevet stemmer for denne Europa-tanke også fra annet hold. Og — det er fra dette hold de hardeste angrepene på nasjonalismen blir ledet, og gjennom en Europa-føderasjon vil alle tilløp til nasjonal virksomhet bli holdt under streng kontroll.

For å belyse dette vil jeg sitere hva storkapitalens ukeblad NA skriver om «fellesskapstanken». Under bildet av Napoleon, Keiser Wilhelm den annen og Adolf Hitler, kan man lese: «Det er — blant annet — de dype sporene etter disse stormannsgale herrer, hva de har påført Europa av sorg, blod, fattigdom og lidelser, som har skapt grobunn for den fellesskapstanke som idag har tvunget seg frem.»

En ting må være klart, at blir Europa samlet i et EEC, så er ikke dette takket være gode Europeere av nordisk rase, men så ganske tvert imot. Tanken om å kontrollere Europa gjennom en føderasjon og nettopp knuse alle tilløp til å føre fram en nasjonal tankegang er et av hovedmålene med EEC.:

Disraeli (jøde og britisk statsminister), har ikke etterlatt noen tvil om jødedommens interesser i et

samlet Europa. Det har heller ikke Winston Churchill. Allerede i 1946 i Zürich sa han at målet måtte være — «et slags Europas Forente Stater.»

Vi må alltid huske at den dagen vi kaller hverandre for «navlebeskuende germa-

(Forts. side 8)

Solhjulsfanen i svensk televisjon

Tisdagen den 30 november 1971 högtidlighölls i Stockholm Karl XII:s minne.

Nasjonellt sinnade samlades kring Karl XII:s staty och oppvaktningen — manifestationen — var verkligen stor.

Nationella hyllade Karl XII

Med solkorsfanen hyllades konung Karl XII.

DAGENS NYHETER bragte dette bilde som viser Nordiska Rikspartiets store solkorsfane under byldningen av Karl XII i Stockholm 30/11 sistl.

Nasjonalt manifest

Situasjonen

Den konkrete situasjon vi idag står overfor er fremfor alt preget av at liberalernes og marxistenes ensidige materialisme og fremskrittstro har ført oss dithen, at grunnlaget for alt liv holder på å bli ødelagt. Den moderne industrielle og teknologiske utvikling er blitt gjort til mål istedenfor middel, og dette har ført oss stadig hurtigere mot katastrofen. Bare en nasjonalistisk, biopolitisk forståelse av livslovene og av sammenhengen mellom menneske og natur kan få oss ut av blindgaten.

Det nasjonale

Ideen om det nasjonale, det vil primært si ideen om fedrelandet som høyeste og siste verdi, er vårt utgangspunkt for virkeliggjørelsen av det norske folkefellesskap i nært samarbeide med de folk som biologisk-åndelig er oss nært beslektet. Vi holder fast ved den vitenska-

pelige kjennsgjering at der foreligger fundamentale, arvemessige ulikheter mellom de store etniske folkegrupper. Et organisk samfunn må oppbygges i samsvar med vår folkegruppes egenart, hvor siktemålet hele tiden må være en syntese av kvalitet og kvantitet.

Individet

NUF forkaster både marxismens og liberalismens materialistiske menneskeoppfatning, som begge er produkt av den tidlige industrialismens profitt-begjær og klasseegoisme. Vi anser mennesket som et overveiende arvelig betinget vesen, men med fri vilje. Det er knyttet til organismen nasjon i fortid og fremtid, og gjennom sine plikter overfor folkefellesskapet i nutid.

Samfunnet

Grunnlaget for samfunnsorganisasjonen må altså være prinsippet om folket som en biologisk-åndelig, organisk enhet, adskilt fra øvrige nasjoner ved denne sin arvebestemte egenart. De største farer mot dette organiske fellesskap er det kommunistiske klassehat og det liberale partivesens illusjonisme og uansvarlighet. Som et endelig ideal står for oss det partiløse samfunn, hvor enhver motsetning mellom folket og den regjerende makt opphører. En samfunnsorganisasjon som på alle trinn tar sitt utgangspunkt i den nasjonale idé om folkeorganismen som høyeste verdi,

(Forts. side 8)

Kl. 18.55 hölls korum av kapten Sven Adamsson. «Vår Gud är oss en väldig borg» sjöngs. Så tonade klockringningen från S:t Jakobs kyrka ut i novembernatten och kransnedläggningen verkställdes. Nordiska Rikspartiets krans med texten I ÄRA OCH TROHET, nedlades av NRP:s ledare G. A. Oredsson. Och högtidligheten avslutades med nationalsången.

Kl. 19.30 samlades de nationella till middag i von der Lindeska valvet. De var så många, att extrabord och stolar måste bäras fram. Efter den smakliga måltiden talade representanterna ur de nationella organisationerna. Talen blev mottagna med kraftiga applåder, som allt båd gott för den nationella framtiden i Sverige.

Den 1 dec. skrev både Aftonbladet och Dagens Nyheter ref. om högtidligheten vid statyn. Och i tidningarnas TV-ref-spalt talades om solkorsfanen «över Sverige». **NRP.**

Martin Bormann nok engang

Nye sitater m.v. til belysning av Hitlers mystiske fortrolige fra krigsårene

Gåten Martin Bormann

Vår artikkelserie om Martin Bormann, som vi bragte på slutten av forrige år, la-ter til å ha vakt adskillig interesse, ikke minst i utlandet. Vi tok som man vil vite intet standpunkt til selve spørsmålet om hvorvidt Bormann virkelig var sovjet-spion eller om den gamle Abwehrmann Gehlen nå bare har kastet ham til ulvene for å dekke over de virkelige storspioner, som kanskje satt nettopp i Abwehr. Vi forsøkte å legge frem det som talte både pro og kontra. Etter at vi hadde bragt serien har vi mottatt en rekke brev om saken.

Fra en dansk leser av vårt blad har vi således mottatt efterfølgende:

«Det er utrolig hva som vandrer verden rundt av versjoner om Martin Bormann, Hitlers riksleder og fortrolige. En av de merkeligste er den tidligere britiske soldat og eventyrer Ronald Grays skildring i ukebladene av hvorledes han vinteren 1946 smuglet Martin Bormann over grensen til Danmark, hvor Gray påstår å ha drept Bormann med en salve fra sin maskinpistol da rikslederen forsøkte å flykte. Han skal ifølge Gray ligge på bunden av Flensburg fjord. Andre versjoner går ut på at han skulle være flyktet til Sør-Amerika.

Det siste nye om Bormann kommer fra general v. Gehlens nyutkomne erindringsbok, utsendt foreløpig i Vest-Tyskland. Påstanden om at Bormann skulle være sovjet-spion lyder fullstendig absurd og må vel ganske gitt være en arrangert påstand for å dekke over de riktige sovjet-spioner. Hellmuth Sündermann, som var stedfortredende rikspresse-sjef under rikskansler Adolf Hitler skriver i *Deutsche Wochen-Zeitung* nr. 39/71 bl. a. følgende:

Bormann hadde intet sanderanlegg som kunne forsyne russerne med opplysninger, og hadde han virkelig hatt et slikt ville han hurtig blitt oppdaget. Forøvrig deltok Bormann ikke i de militære «Lagebesprechungen». Han deltok derimot i utbruddsforsøket ved Widen-dambroen i Berlin, og da dette utbruddsforsøk mislykkedes fullstendig må det anses for helt sikkert at han falt under dette. Hvis Bormann virkelig var sovjet-agent ville han ikke hatt noensomhelst grunn til å delta i dette utbruddsforsøk. Han visste jo at det var en

nesten håpløs oppgave, men forsøkte likevel.

Hellmuth Sündermann anfører videre: Det var Canaris som forrådte tidspunktene for angrepet på Nederland, Norge og Danmark — dette ble dog først avslørt i 1944. General Gehlen var Canaris' fortrolige. Gjennom år ble sovjetagent Rössler i Sveits forsynt med detaljerte militære opplysninger i militært fagsprog, slik at det ofte hendte at Sovjet hadde disse opplysninger før angjeldende tyske hæravdelinger, noe som medførte tap for disse på hundretusner av soldater.

(Forts. side 7)

En krigsboks seierstog

Erich Kerns berømte bok «Der grosse Rausch», som er utkommet i ni land, i ny tysk billigutgave

En av de aller beste og mest fengslende bøker fra kampene på østfronten under annen verdenskrig er nå kommet i nytt opplag. Det gjelder Erich Kerns bok «Der grosse Rausch», som forøvrig er oversatt til en lang rekke sprog, bare ikke til norsk naturligvis. Det dreier seg her om en beretning bygget på faktiske hendelser og den gir et overbevisende inntrykk av de tyske soldaters innsats og offervilje, ikke minst soldatene i Waffen-SS som ellers i etterkrigspropagandaen med urette er gjort til syndebukker for all krigens ondskap. Beretningen starter i Hellas og fører oss derfra over «Rollbahn Nord», Umankjelen, over Dnjepr ved Cherson, langs Svartehavet og det Asovske hav dypt inn i Kaukasus til panserslaget om den grusiniske hærvei. Med Stalingrad satte så det store tilbaketog inn som skildres i dets enkelte etapper: kampen om finskebuk-

ten, om brohodet ved Narva, pansergjennombruddet ved Charkov og videre de utsiktsløse kjedeslag i Galizien og endelig kampene i Karpate, i pustaen og under siste akt av krigen i Wienerwald.

Erich Kern begynte å skrive dette ned bak ståltråden i amerikanske krigsfangeleire. Bare ved hjelp av trofaste kamerater kunne han redde sine opptegnelser, for så å fullføre dem straks efter løslatelsen. Kort tid deretter smuglet en tidligere ofiser manuskriptet inn i Sveits, hvor boken kort etter kom ut og begynte sitt seierstog i syv land.

«Der grosse Rausch» var den første bok i hele verden som efter 1945 tok opp forsvaret av den tyske frontsoldat i sin alminnelighet og mennene fra Waffen-SS i særdeleshet. Derfor er «Der grosse Rausch» ikke bare en verdifull bok om opplevelser på østfronten, men også en dokumentasjon over den generasjon disse soldater tilhører.

«Der grosse Rausch» har hittil utkommet i:

Zürich, 1948, på Thomas-Verlag under tittelen «Der grosse Rausch».

Klagenfurt, 1949, på Kaiser-Verlag under samme tittel, Stockholm, 1949, på forlag Fahlkrantz & Gumälius under tittel «Den stora Hasarden»,

Ankara, 1949, på forlag Jnkilat Kitabevi under tittel «Büyük Sarshosluk»,

Waibingen, 1950, på forlag Lothar Leberecht under tittel «Der grosse Rausch»,

(Forts. side 8)

«Germanernes fortid og fremtid»

Noen kommentarer til Olav Hoas' skrift av ung akademiker

Det er jo noen tid siden Olav Hoas' skrift «Germanernes fortid og fremtid» utkom, men det har vært sorgelig og enstemmig taust i pressen omkring skriftet. Det er vel nesten bare her i FOLK OG LAND det har vært offentlig omtalt. Vi hadde, som man vil erindre, adskillige bemerkninger å gjøre til fremstillingen, og vi gav klart uttrykk for en viss uenighet. På den annen side slapp vi jo Hoas til med et omfattende tilsvær. Nå bringer vi imidlertid noen kommentarer av en ung norsk akademiker, som ser skriftet ut fra en annen synsvinkel, så det vil vel vekke interesse selv om det er en god stund siden skriftet utkom.

I.

Innledning

Under lesning av Hoas' skrift: «Germanernes Fortid og Fremtid» var det fire hovedpunkter jeg bet meg merke i: Individets trang til å opprettholde seg selv, det individualistiske særpreg ved germanernes folkekarakter, nødvendigheten av å bevare en kultur upåvirket av fremmed innflytelse og byene, og industrien som miljøforgiftende faktorer for menneskets naturlige livsbetingelser. Jeg vil med en gang si at på de to første punkter er jeg enig med Hoas' fremstilling, men på de to sistnevnte er jeg i beste fall bare delvis enig. I det påfølgende vil hvert emne bli behandlet hver for seg i form av supplerende og/eller motargumenterende kommentarer.

Sevoppholdelsesdriften

Denne driften er den primære hos alle levende vese-

ner. Den er selve forutsetningen for å eksistere. Et vesen som ikke ser det å opprettholde sitt eget liv som det viktigste, vil heller ikke være motivert for å tilpasse seg de krav omgivelsene stiller og vil derfor heller ikke være innstilt på å løse de vanskeligheter som kommer i dets vei angående det å berge seg selv.

Det at de mest skikkede individer og arter overlever i livskampen, mens andre går til grunne, er til dels et resultat av styrken i denne driften og delvis av andre psykiske og likeledes fysiske egenskaper ved arten. Vesen må nemlig fra naturens side være slik beskaffet at det har de ytre kvalifikasjoner som er nødvendig for å greie seg i livskampen. Styrken i selvoppholdelsesdriften og de fra naturens side tildelte egenskaper, samt oppnådde egenskaper som

(Forts. side 7)

Hode av en germaner på Trajansøylen i Roma

Likvideringene — —

(forts. fra side 1)

næs stod iallfall ikke opp og forlangte offentlig undersøkelse av 3-400 overlagte drap. — Dette skal studenter i juss ved Oslo Universitet merke seg! De som husker hans gjennomgåelse av straffelovens drapsparagrafer med videre ...

*

Andenæs innrømmer tyskeres rett til arrestasjoner og skyting

Når det gjelder okkupasjonsmaktens kompetanse overfor illegalister som av professoren pompøst militariseres med det stolte navn «Hjemmestyrkene» er vår hittil flinkeste juridiske 100 meters løper Andenæs til en avveksling frisk og klar som en fjellbekk i Innvik. Han skriver på side 5:

— «Da okkupasjonsmakten har rett til å gripe inn ikke bare overfor aktuelle angrep mot dens sikkerhet, men også mot forberedelser til slike angrep, må en derfor anerkjenne en rett for tyskerne til å slå ned på Hjemmestyrkene ved arrestasjoner og krigsrettsdommer.» —

Da han selv ikke har deltatt i regulær krig, som f. eks. vi, og ikke vet hva krig er, hva milorgsjef og major O. H. Langeland påviste i en svardebatt med vår venn Andenæs i Aftenposten — ja så skriver Andenæs likesom uavvitende om sentrale ting for rettssikkerheten i et folk:

— «At likvidasjoner og sabotasjeakter foretatt etter ordre av ansvarlig myndighet innenfor motstandsbevegelsen må anerkjennes som egentlige krigshandlinger kan ikke være tvilsomt.»

Dette er sannelig professoral stepping på tynn is!

Andenæs som er veldig allsidig og nesten enig med hvemsomhelst karakteriserer derpå folk som utfører disse andenæsiske «egentlige krigshandlinger». Hans dom er jo drepende for legenden:

— «Men hvordan var så Hjemmestyrkenes folkerettslige stilling?»

At Hjemmestyrkene iallfall som hovedregel, ikke var folkerettslig beskyttet er klart nok. Vilkårene for at avdelinger av frivillige skal være folkerettslig beskyttet som soldater (uthevet her) fremgår av landkrigsreglementet til IV Haagkonvensjon art. 1. De er følgende:

1. at de kjempende har over seg en person som er ansvarlig for sine underordnede,

2. at de har et fast kjenne-tegn, som kan gjenkjennes på avstand,
3. at de bærer sine våpen åpenlyst,
4. at de under sine operasjoner retter seg etter krigens lover og sedvaner.»

Vi er ikke glad for å rulle opp Andenæs som vi foreløpig har gjort. Vi tror at han er en bra kar. Andenæs er ikke uten sans for den farlige sannheten

Andenæs tangerer blinken:
«Teoretisk sett er det tenkelig at krigssituasjonen kan tjene som skalkeskjul for drapshandlinger med rent private motiver, f. eks. hevnakter eller rovmord.»

Bortsett fra at det ikke var noen «krigssituasjon» her i Norge etter 10. juni 1940 — tangerer — faktisk og ikke «teoretisk» denne bemerkning av den mangslungne professor etter vår oppfatning noe vesentlig i likvideringskomplekset!

Se nedenstående fæle tildragelse, nedtegnet av vår spesielle medarbeider G.K.:

NYTTÅRSPREKEN

Følgende historie har jeg fra en kirkens mann; en som jeg kjenner meget godt. Han fortalte meg den i noen sene nattetimer for 14 måneder siden. Over noen glass gammel god sherry, skriftet han for meg om en viss periode av sitt liv: Den stolte «helte»-periode under okkupasjonen. Men før jeg (med prestens samtykke) offentliggjør to hendelser som tilsammen kostet 7 mennesker livet, vil jeg si noen få ord om denne mann. Han er omtrent på min alder, 49 år og gift. Han er far til 3 deilige unger. Hans kone er 42 år, og en blid og elskelig hustru for sin mann.

Men det har ikke alltid vært slik. Under okkupasjonen deltok han i en terroristgruppe et sted på Østlandet, og var som medlem av denne med på flere aksjoner, bl. a. likvideringer. Det siste var av en slik karakter, og er etset så inn i denne mannens samvittighet, at etterkrigstiden ble til et rent helvete. Presten som i 1943—45 bare var en ung gutt, var lett å lede, og det skulle ikke stort til før han var fyr og flamme! Alt som skjedde under disse årene og etterpå, bidro til å forme en ung morder til det han er i dag: En prest av fineste sort! Et menneske som i talløse netter har tryglet sin Gud om fred og sine medmennesker om tilgivelse. Jeg skulle ønske at plassen tillot en fullstendig gjengivelse av våre samtaler, som for det meste var mono-

loger, men bare «skriftemålet» blir tatt med her. De førnevnte hendelser blir da å plasere i sentrum som et bevis på den utspekulerte djvelskap, med hvilken de ansvarlige systematisk forgiftet menneskesinnene; da helst de unge.

Den unge mannen var hovedmannen i to grufulle mordtragedier; den ene 19. november 1943 og den andre 23. januar 1945. Den første utspant seg i grensetraktene mellom Flisa og Finnskog. Her var ofrene 4 ungdommer som var ettersøkt av Gestapo for sabotasje.

Den andre fant sted like ved grensen mot Østmark, på den norske siden. Her var ofrene et eldre ektepar pluss ektemannens søster.

Begge tragediene var vinningsforbrytelser, da alle ofrene hadde til dels store pengebeløp på seg. Ingen av de myrdede var NS. (Noe som burde være et memento for dem som fremdeles skriker om straffefrihet for mord som «krigshandlinger».) —

Den unge morderen pluss 3 medhjelpere var ute på egen hånd for å «orge» matvarer til hjemmefronten. Det var et gnistrende skiføre denne novemberdagen i -43. De er på vei til en brakke som de vet ligger like ved Flisa. Plutselig ser de ferske skispor som går parallelt med deres. Plutselig sitter revolveren i hånden. Sakte, i hjelpenn, fulgte de skisporene helt fram til barakken. Med usikrede våpen stormer de hytten, og finner 4 ungdommer i 18—20 års alderen sittende rundt bordet. De er dødstrette etter flere mil på ski. Ingen mat, men over 140 000 kroner i kontanter etter flere store tyverier. De blir dødsskremte overfor de truende våpnene, og forteller villig om alt de blir spurt om.

Min venn presten forteller med egne ord: «Da vi oppdaget at de 4 hadde så mange penger, tenkte jeg — denne anledning kommer aldri igjen. Så mye penger og så liten risiko. Bare den haken at fikk vi guttene over til Sverige samtidig som vi tok fra dem pengene, kunne vi komme opp i ubehageligheter etterpå. Skulle vi ta pengene, måtte vi samtidig ta eierne. Vi gjorde det. Vi tok hver vår kommanderte dem til å stille seg med ansiktet mot veggen. Så brukte vi pistolkolbene. Etterpå bandt vi søkker i klærne — det var mye gammelt jernskrot der. — En av oss ble tilbake for å passe på mens vi andre gikk ned til et tjern like ved. Der hogg vi hull på isen, så pass stort at vi kunne få et

menneskelegeme ned under isen. Vi gikk opp til barakken igjen, laget en skikjelke, og så dro vi de bakhundne, bevisstløse ungguttene ned til tjernet — og en for en stappet vi dem ned i hullet. Jernskrotet i klærne gjorde resten av jobben. Den natten brøt det løs et kraftig snøvær som skjulte alle spor. I nattetimene etter denne hendelsen delte vi pengene mellom oss. Akkurat som soldatene ved Kristi korsfestelse.»

«Det utrolige ved denne tragedien er ikke selve mordene, måten det ble gjort på. Uendelig meget verre var hvor lett vi tok på det hele. Herregud, vi hadde jo flust med penger. Alle hadde vi våre svin på skogen med hensyn til de formål som pengene skulle brukes til.»

Han gråt under hele «skriftemålet». Mine følelser var motstridende, men jeg skjønte at dette var et av de sjeldne tilfeller, da det begunstiges et menneske å få oppleve fullkommen anger over egne synder. Jeg lot den modne mannen gråte ut; visste med usvikelig sikkerhet at det kom mer. Det ville også vært å ødelegge det hele, om jeg hadde brutt inn her. Dessuten, (merkelig forresten) syntes jeg så inderlig synd på mannen. For hele tiden hadde jeg den tanken, at denne mannen er ikke den virkelig skyldige. Skyldspørsmålet måtte bli å plasere hos dem som gjennom en djvelsk propaganda systematisk ødela rettferdighetsfølelsen til en hel generasjon.

Noen timer senere fortalte min venn den andre historien, men den vil jeg få lov til å komme tilbake til ved en senere anledning.

Jeg spurte ham tilslutt om han hadde noe imot at andre fikk lese dette, for selv om jeg ikke var prest, var allikevel samtalen et skriftemål og som sådan hellig for meg. Presten hadde ikke noe imot offentliggjørelse — han betraktet det som en borthandling at hans forbrytelse ble kjent. Nå vet jeg at enkelte «hauker» vil kritisere mangelen på navn i denne historien. Til dette er det å bemerke, at denne mannen er et ulykkelig menneske; at han har eksekvert straffen for sine handlinger på seg selv. Han angrer oppriktig, og har i sin prestegjerning klart å redde mange mennesker fra en åndelig slum. Dessuten er ikke jeg utsett til bøddel, selv om noen kanskje tror det. Det som får visse lyster i den retning til å boble i meg, er når morderne skryter av sine «helte-dåder», eller forsøker å gjemme sine misgjerninger med nye udåder. I slike tilfeller blir alle data brukt.

Nå vel, dette var min lille nyttårsbetraktning. Hva som videre vil bli offentliggjort, vet jeg ikke ennå. Men en ting er helt klar: Det blir en «dance macabre».

Vennlig hilsen G.K.

Gjestearbeidere —

(forts. fra side 1)

menneskelig lidelse og menneskelig utilfredshet på hvilket grunnlag det aldri kan vokse frem en sikret fremtid.

La oss derfor først slå fast visse ting når vi skal bedømme problemet med de nåværende vandringer. Nasjonen er i seg selv en verdi. Hvert menneske tilhører sin nasjon, sitt folk. De fleste mennesker er lykkelige og harmoniske bare når de får leve og virke i omgivelser som er naturlige for dem. Kapitalen, produksjonen, økonomien er der for å tjene menneskene. De er intet mål i seg selv. Menneskene skal derfor ikke komme til kapitalen, men kapitalen til menneskene. Den tyske økonomi skal mestres av de tyske mennesker. Det betyr ikke at italienerne, spaniere eller jugoslaver er dårligere mennesker, men bare at de tilhører Italia, Spania og Jugoslavia og ikke Tyskland.

Økonomiens svar kommer straks: Hvis vi blir nektet utnyttelsen av fremmed arbeidskraft, kan vi ikke gjøre økonomiske fremskritt. Den vesttyske økonomis blomstring ville være umulig uten fremmedarbeiderne.

Det er nå ikke riktig. Industrialismens grunnleggende prinsipp er økning av produksjonen gjennom forbedring av det tekniske apparat. De manglende mennesker må erstattes med nye maskiner. Slik var det tidligere. Og slik vil det også bli.

Utopisk svarer økonomiherrerne. De kan imidlertid straks møtes med et aktuelt eksempel: Japan. Her har den industrielle utvikling fremkalt nøyaktig samme problem som i Europa. Men de japanske øyer er allerede så overbefolket at en innvandring er utelukket. Derfor skaper man nå roboter som kan overta industriens tempoarbeide. Man erstatter manglende mennesker med nye maskiner.

Den fremadskridende automatiasjon betyr at tallet på industriarbeidere før eller senere må minskes. Den nåværende efterspørsel etter arbeidskraft vil bli forvandlet til et overskudd av arbeidskraft. I en slik situasjon, som allerede kan forutsees, blir fremmedarbeidernes stilling enda verre. Hele tilværelsen vil forekomme dem helt menings-

Martin Bormann —

(Forts. fra side 5)

Rösslers underagent, som leverte disse opplysninger, dekket seg under navnet «Werther». De som var kjent med den daværende organisasjon av hovedkvarteret vet at overkommandoen for hæren lå i «Mauerwald» (dekknavn), som lå ca. 20 km fra rikskansler Adolf Hitlers alminnelige oppholdssted «Wolfschanze» (dekknavn).

Hele karakteren av «Werthers» meddelelser var slik at disse bare kunne stamme umiddelbart fra «Mauerwald» hvor altså «Werther» måtte sitte den gang.

Hellmuth Sündermann uttaler tilslutt: Man har allerede ytret den mistanke at Gehlens Bormann-produkt bare er en avledningsmanøvre, dvs. denne Canarismann (Gehlen) vet hvem som den gang var «Werther», og håper nå å føre de historikere og forskere som ennå etterforsker den uløste gåte, HVEM «Werther» var, på villspor.

Det hele er arrangert så klosset at man må forundres og man skal visst ikke stole særlig meget på hva ellers står i Gehlens erindringer med slike bevisste «erindringsforskyvninger».

Otto v. K

*

En islandsk leser later til å være av en annen oppfatning og skriver bl. a.:

Det er to ting i forbindelse med tilfellet Bormann, som jeg har bemerket for lenge siden og som jeg ønsker å gjøre Dem oppmerksom på om det har unngått Deres oppmerksomhet.

Det ene er Bormanns iherdige forsøk på å få tak i Hitlers ungdomsbrev, brevkort og tegninger som ungdomsvennen Kubizck var i besiddelse av.

Det annet at Bormann lot nedskrive Hitlers uttalelser i smug og mot Føreren direkte ordre (Tischgespräche).

Alt dette gir et bestemt inntrykk av illojalitet overfor Føreren. Man kan slett ikke forestille seg noe slikt fra Hess' side.

Såvidt var islandske venn. Det A. Kubizek skriver i sin bok «Adolf Hitler mein Jugendfreund» (1953) var bl.a. dette:

løs. Den automatiserte industri fører med seg en fornyelse av de små bedrifter og av håndverket og gir derfor muligheter til å forme en mere menneskelig omverden. Forretningen med fremmedarbeidere er kort-siktig og på lengere sikt en av vår tids største feilgrep.

«Mere hårdnakkete og uvennlige var de oppdrag jeg fikk fra Martin Bormann, som tilsynelatende alene følte seg ansvarlig for meg og min oppgave og engstelig våket over at ingen annen trådte i forbindelse med meg. Hans brev og ordrer klang som om han hadde forpaktet Adolf Hitlers liv for seg og ingen fikk lov til å ytre eller skrive et ord uten hans godkjennelse og tillatelse på forhånd. Da hans forsøk på å sikre de dokumenter som befant seg i min besiddelse for partikansellet, «det sted hvor de hører hjemme», som han skrev, var mislykket, fikk jeg streng ordre om aldri å gi fra meg disse dokumenter uten hans tillatelse og heller ikke å la noen uvedkommende få se dem. Nå, det behøvet ikke Bormann innprente meg. Det var min egen hensikt. Da han imidlertid lot meg tilflytte ordre om straks å nedskrive mine ungdomserindringer med Adolf Hitler og å forelegge ham konseptet, lot jeg ham si at jeg først ville snakke med Hitler selv om dette. Denne metode hadde avgjørende resultat. Når jeg fremtidig ble satt under press av en av disse geskjeftige herrer, behøvet jeg bare å si: «Unnskyld, men jeg vil først gjerne snakke med rikskansleren personlig om Deres forslag. Hva var Deres navn?» Da slo stemningen om i det motsatte og jeg ble behandlet så forsiktig og sartfølende som et rått egg.

Derimot tenker jeg med glede på mitt møte med Rudolf Hess.»

*

Når vi først behandler Martin Bormann nok engang, kan det ellers kanskje ha sin interesse å gjengi hva prins Friedrich Christian zu Schaumburg-Lippe skriver i sin Goebbelsbok «Dr. G.» (1963) om sitt første møte med Bormann:

«Den dag jeg lærte Goebbels å kjenne oppfordret Hitler meg til å spise middag sammen med ham. Hitler satt som vanlig sammen med alle ledende menn i sin bevegelse ved et langt bord. I et annet hjørne av salen menene av ledsagekommandoen og sjåførene.

Da jeg temmelig forlegen trådte hen til Hitlers bord var det ingen plass ledig for meg. Goebbels la straks merke til det og så først på Hitler — og så på Bormann. Så sa Hitler til Bormann at han kunne sette seg ved det andre bordet for å gi plass for meg. — Jeg merket på Bormann at han aldri ville glemme det. Da jeg år senere minnet Goebbels om det, sa han: «Bormann har aldri hatt noe format, men desto større fordommer.» Til slutt var imidlertid Bormann den langt mektigere.»

Prinsen forteller også noe annet i forbindelse med Bor-

mann på et langt senere tidspunkt, da han var blitt den mektige. Det gjaldt forholdet til «Alte Garde»:

«Temaet 'Alte Garde' var nemlig uønsket. Det fantes senere en hemmelig anvisning om at det skulle tales minst mulig om den gamle garde. Man ville litt etter litt la dette begrep forsvinne. Disse bestrebelse utgikk fra Martin Bormann, stabslederen og senere Rudolf Hess' etterfølger. Tydeligvis var den gamle garde blitt ubekvem. Disse menn innbildte seg å ha del i ansvaret og så sin fremste rettighet i det. Mange av dem hadde hverken noe embete eller noen slags politisk funksjon, men på grunn av sitt «goldenes Abzeichen» befattet de seg med sine medmenneskers bekymringer og sorger. En jøde som bad om en eller annen form for hjelp i ministeriet, sa engang til meg: «Når jeg søker hjelp hos en myndighet, henvender jeg meg helst til folk som har samme merke som De — Ærestegnet med gylden kant — de har størst forståelse for oss og de har også mot til å ta affære!»

Men fremdeles står altså spørsmålet åpent: Hvem var egentlig Martin Bormann? Og hvorledes døde han?

*

Hva dette siste angår, så har en tysk rett i Frankfurt så sent som i desember sistleden slått fast at Bormann sannsynligvis døde i Invalidenstrasse i Berlin 2. mai 1945. Man regner med at denne kjennelse, som er avsagt etter fire års rettslig forundersøkelse, vil føre til at all efterforskning etter Bormann nå vil bli innstillet. Han ble som kjent dømt til døden in absentia ved seierherrenes rett i Nürnberg.

Retten sier at det riktignok ikke finnes noe sikkert bevis når det gjelder Bormanns død, men har lagt avgjørende vekt på vitneforklaringen til tidligere ungdomsfører Arthur Axmann, som hevder at han så Bormann ligge livløs i Invalidenstrasse 2. mai. Senere ble en notisbok som tilhørte Bormann funnet i en lærfrakk på dette sted. Liket mener man senere havnet i en massegrov.

Men general Gehlen hevder altså noe annet — og det gjør for den saks skyld også Wiesenthal.

Små menn tror på lykken og på omstendighetene. Sterke menn tror på årsak og virkning.

(Ralph W. Emerson)

Tannlege

MARTIN KJELDAAS

Karl Johansgt. 23 — IV, tilv.

Telefon 33 49 00

Germanernes —

(Forts. fra side 5)

tillært erfaring og dyktighet danner tilsammen betingelsene som definerer individets og artens muligheter for å overleve.

Naturen eksperimenterer i sin frembringelse av nye arter, og kanskje enda mer når det gjelder nye individer innenfor hver art. Ikke alle vesener som kommer til verden, har de nødvendige forutsetninger for å greie seg i livskampen. Naturen fordeler ikke de nødvendige forutsetninger likt: Noen blir godt utstyrt, andre dårligere.

En del av individenes og artens kvalifikasjoner er nedarvede (hvor mye som er bestemt av arv og hvor mye av miljø, vet vitenskapen intet sikkert om). Siden de svake vesener (svak i betydningen dårlige forutsetninger i livskampen) med større sannsynlighet vil gå til grunne enn de sterke, vil det sett over flere generasjoner bli stadig færre svake individer. Naturens krav virker til å sile ut de underlegne i livskampen. Naturens eksperimenter med nye arter av levende vesener virker derfor på lang sikt til å foredle livet på jorden. Utviklingen har siden tidenes morgen gått i retning av utvikling av stadig med høystående vesener.

Ytterliggende former for velferdspolitik i det moderne menneskesamfunn har bidratt til å bryte denne naturens orden. Ved at man i overdreven grad tar vare på de svake individer (kriminelle, sinnssyke og evneveike), får disse anledning til å formere seg og derved overføre sine nedbrytende egenskaper på etterfølgende generasjoner. På den måten har menneskene, selv de ypperste av alle skapninger, virket til å motarbeide naturens foredlende virksomhet og derved gjort livsbetingelsene unødige ugunstige for seg selv.

Germanernes individualisme

Et annet vesentlig punkt som Hoaas så vidt nevner (side 32), er germanernes trang til individuell frihet, naturligvis innenfor rammen av troskap overfor blodbrødre og folkets nedarvede lover. Denne individualismen er godt dokumentert i historiske kilder. Romeren Tacitus (ca. 100 e. Kr.) skriver i sin beretning om germanernes liv og kultur at deres trang til frihet var så utpreget at de ofte med hensikt møtte et par dager senere på tinget enn fastsatt på forhånd for å markere at de

var uavhengige nok til å komme og gå når de selv ønsket.

Også norrøne kilder kan dokumentere denne individualisme. Den legges for dagen i de gammelnorske lovverk for de enkelte landsdeler (Gulatingloven, Frostatingsloven og Eidsivatingloven). I Snorres kongesagaer er det flere eksempler på fremstående bondemenn som fritt sa sin mening til kongen (f. eks. Asbjørn fra Medalshus i Håkon den godes saga). Klasseskillet i det gamle germanske samfunn var lite sammenlignet med det romerske og den senere kristne-romerske middelalderkultur.

Hvorfor jeg nevner germanerindividualismen her, er fordi den i sitt vesen står i sterk motsetning til kollektivismen som er en hovedgrunnetning i alle former for marxisme. En konsekvens av kommunismen er dette massebegrepet hvor individet ikke har noe særpreg, men bare er en fargeløs del av den slavisk underdanige menneskemasse. Her trives saumentaliteten og kritikk-løsheten i fullt monn.

Det er derfor karakteristisk at av de germanskaltende land i Europa er det bare Den såkalte tyske demokratiske republikk som har et totalitært kommunistisk regime. Den germanske frihetstrang er en vesentlig etnisk og kulturell hemske for gjennomføring av et marxistisk samfunn. At det er etablert i det germanske Øst-Tyskland (eg. Mellom-Tyskland), er et resultat kun av stormaktens kompromisspolitikk og den råeste og mest råtne maktbruk mot forsvarsløs sivilbefolkning som verden har sett i moderorientalske despotmønster.

Med et blikk på fremtiden vil det være riktig å hevde at De germanske nasjoner har sin store misjon for menneskehetens sanne lykke nettopp i det at de har iboende i seg denne individualisme, som gjør dem disponerte for å være korstogførere i kampen mot det marxistiske despoti. Likesom germanerne for 1500 år siden overtok og reddet røttene i den romerske sivilisasjon (som ikke alltid var til beste for dem selv) og derved gav friskt blod til et dekadent og pilråttent samfunn, kan germanerne atter en gang frelse menneskeheten og naturens orden fra nåtidens overhengende forbannelse, den individnedbrytende og livsfiendtlige kommunisme.

(Fortsettes)

For ungdommen

(Forts. fra side 4)

Nasjonalt manifest —

vil frigjøre seg fra klasseinteresser, fremskrittstro og materialisme, og realisere en ny mennesketype som ser vern og foredling av folkefelleskapet som fremste oppgave.

Norden

NUF går inn for et fritt Norge i et samlet Norden hvor avgjørelser av vesentlig nasjonal betydning ikke lenger tas av fremmede makter. Kan ikke Nordens folk, som er av samme ætt, tilhører samme kultur og har samme sprog, forenes, er alt snakk om ett Europa, for ikke å snakke om én verden, den rene utopi.

Først gjennom den styrke det vinner ved sin enhet, vil Norden kunne hevde sin egenart, sin kultur, sitt sprog, og ha makt til å sikre seg tilgang til livsviktige ressurser i en verden som mer og mer domineres av de befolkningsrike, masseproduserende og ressurs-ødeleggende stater.

Europa

NUF støtter idéen om et europeisk fellesskap fordi vårt kontinents viktigste rasegruppe utgjør en biologisk-åndelig enhet overfor verdens to andre store rasegrupper. Vi avviser imidlertid samlingsbestrebelse med forretningsmessige og økonomiske siktemål, fordi dette bare fremmer en snever materialisme og virker ødeleggende på menneskets livsviktige naturgrunnlag. Europa organisert som en gigantisk, sjeleløs bedrift medfører også «melting-pot» eksperimentet på Europas nasjoner, og alle livslover og faktiske erfaringer viser at dette kun har oppløsning og bitter konflikt til følge.

NUF må også avvise en Europa-tanke som ikke innbefatter våre øst-europeiske frender.

Verden

Som nasjonalister støtter vi all kamp mot den russisk-amerikanske imperialisme, og mot den utnyttning og indoktrinering denne driver overfor sine respektive satellittstater. Den amerikanske liberalisme og den sovjetiske marxisme står bare tilsynelatende i et motsetningsforhold — i menneskesyn og verdinormer er de grunnleggende like. Som nasjonalister må vi forstå at det ikke er noen prinsipiell forskjell mellom amerikanske oljeraffinerier i Rhin-området og sovjetiske okkupanter i Tsjekkoslovakia og Baltikum.

Vårt syn på den farvede verden må ikke bygge på li-

KRINGKASTINGSSJEFSTILLINGEN

er nå avertert ledig med en gasje på bortimot 100 000 kr. Pressen og de velfødde partipolitikere jamrer så smått over den dårlige betaling. Selv synes vi nok betalingen er rundelig for arbeid av den art den nå avgående sjef — utnevnt på politisk basis —

N.U.F. og E.E.C. —

(Forts. fra side 4.)

nerer» p.g.a. at enkelte velger en nasjonal linje istedenfor en internasjonal, da vakler selve det grunnlaget vi står på og da har Nordens fiender seiret. De som føler at nisselua klør i øynene ved prat om en nasjonal selvstendighetspolitikk må være klar over at det å føre en nasjonal og sosialistisk politikk innen EEC, vil være umulig. Uten våre bønder og fiskere vil vi måtte bli fullstendig avhengig av det usikre Europa-markedet. I en krisesituasjon, vil vi likevel stå isolert og uten mulighet til selvberging. Selv om pro-EEC aviser skriver at det ikke er sikkert at norsk medlemskap vil medføre noen raskere nedleggelse av våre gårdsbruk, så må det være direkte uansvarlig å ta den sjansen. Målet må ikke være ... å hindre en raskere gårdsdrifts-nedleggelse, men å stoppe nedleggelsen og snu denne selvmordsutvikling. Det må være klart at det kan vi ikke klare som EEC-medlem.

Vi vil også stå uten mulighet til å stoppe innvandring av fremmed arbeidskraft. Selv om de, som det så smukt heter, er av den samme rase som oss, så kan det kanskje være godt å vite at en innvandret fremmedarbeider fra f. eks. det barnerike Italia, har krav på barnetrygd utbetalt selv om de 8—10 søte små er hjemme i Italia.

Nei — la ikke den nasjonale selvstendighetstanken vike slik at vi havner i et uoppsigelig kontraktforhold med de krefter i Europa som vår bevegelse alltid har prøvet å bekjempe. Da er det bedre å si som Dovregubben i Peer Gynt — Troll vær deg selv nok!

beralistisk sentimentalitet og naivitet, men må tvert imot ta utgangspunkt i en biopolitisk innsikt som lar oss forstå hva som tjener vårt folk og vår folkegruppe.

Nasjonal Ungdomsfylking

har prestert med å la alt seile sin egen sjø uten styring av noen art. Så slett har denne folkefordummende institusjon vært ledet at det paradoksalt nok må sies at det er godt gjort å lage så slette programmer. Og når man i samme åndedrag snakker om demokrati, så må det da være høyst udemokratisk å

En krigsbok —

(Forts. fra side 5)

London, 1951, på Collins forlag under tittel «Dance of Death»,
New York, 1951, på forlag Charles Scribner under tittel «Dance of Death»,
Barcelona, 1953, på forlag Luis de Caralt under tittel «La danza de la muerte»,
Toronto, 1956, på estnisk på forlag Estoprint under tittel «Suur Joobomus»,
Göttingen, 1962, på Plesse-Verlag, 3. forbedrede utgave under tittel «Der grosse Rausch»,
Paris, 1965, på forlag Edition-Francais-Empire under tittel «La dernière Ivresse».

I forskjellige tidsskrifter og aviser har «Der grosse Rausch» vært offentliggjort enten helt eller i utdrag, således bl. a. i dagsavisen «Ullus» i Ankara og i London i «World Digest».

Naturligvis satte motkrefte seg snart i bevegelse. Etter 1945 var Erich Kern den første forfatter som fikk skriveforbud av de allierte. 27. januar 1950 ble «Der grosse Rausch» forbudt i Østerrike av det allierte kontrollråd i Wien etter anmodning av Sovjetsamveldet. Etter okkupasjonstidens utløp forsvant forbudet. Men allerede kort tid etter dro Winston Churchill med den engelske utgaven av «Der grosse Rausch» under valgkampen fra møte til møte og leste opp for de forbausede engelskmenn hvorledes de tyske fangene bak piggråden uttalte seg ironisk om Englands katastrofale nedstigning. På alle U-bakkestasjoner pranget det reklameplakater for boken, som ble skrevet for å rehabilitere Waffen-SS.

Slik har denne boken nesten blitt et stykke tysk etterkrigshistorie og den nye utgaven vil sikkert bli hilst like velkommen som de tidligere.

Boken kan bestilles gjennom vår BOKTJENESTE. Den er på 232 sider med 20 autentiske fotografier. Den

gi pokker i hva lytterne og seerne mener. Som ny kringkastingssjef trenger vi derfor en mann som kan sette tingene på sin rette plass, som kan ta alle institusjonens halvvrøde møringer i nakken når de løper løpsk, som kan foreta fornuftige ansettelsener uten å måtte ta hensyn til andre medarbeideres venner og forbindelser. Og så må denne sjef sørge for at kringkastingen blir noe annet og mere enn et eksperimentalfelt for venstreradikale samfunnsødeleggere av kvasikulturtypen — slike som duperer også høyrepresen. Vi trenger nå en mann med sans for norsk og germansk tradisjon i sitt syn på norsk kultur og ikke en politisk nulitet som tuter med enhver ulv.

I FORBINDELSE MED ARTIKLEN

i forrige nummer om jødedommens krig mot Sovjetsamveldet, nevner vi med et tysk blad som kilde at føreren for «Jødisk forsvarsliga» i USA, Rabbi Meir Kahane, har bekreftet de mordtrusler som fra militante jøder har vært rettet mot sovjetiske FN-tjenestemenn. Den radikale rabbi forsikret at det ingenlunde dreiet seg om tomme trusler. Hvis den sovjetiske jødinne Sylvia Salmanson, som lider av tuberkulose, skulle dø i rødt fengsel, ville to sovjetiske tjenestemenn i USA bli myrdet. Salmanson ble dømt til 10 års fengsel på grunn av deltagelse i et forsøk på flykapping i Leningrad.

DET HAR SOM KJENT

vært en av legendene her til lands å fremstille Finland og dets general Mannerheim som en slags tvungne deltager i verdenskrigen på tysk side. Nå foreligger det imidlertid opplysninger om at den finske øverstkommanderende som jøssingene senere har trykket til sitt bryst etter at finnene vendte seg mot sine tidligere allierte, nok var vel orientert om krigen mot Sovjetsamveldet lenge før den ble satt igang. Detaljene i Hitlers såkalte Barbarossa-plan ble angivelig meddelt Mannerheim allerede 20. desember 1940, altså over et halvt år før angrepet kom. I den forbindel-

er kommet i billigt utgave med Coverluxomslag og prisen er kr. 22,—.

se kan det vel også nevnes at heller ikke Quisling var ukjent med disse forestående begivenheter. Det er akademi-medlem Kustaa Vilku, som under krigen var sjef for sensuren i Finland som hevder dette. AF-TENPOSTEN's korrespondent sier da også i sitt telegram at «Avsløringen som i historieskretser blir betegnet som en bombe, kom i et foredrag som Vilku holdt i Historisk samfunn.» Så skal finnene kunne opprettholde sin legende om den tvungne og motvillige krigsdeltagelse på tysk side, vet vi ikke bedre råd å gi dem enn å anskaffe seg en professor Skodvin der også.

STRIDEN OM BRANDTS NOBELPRIS

går videre i Tyskland. I DEUTSCHE WOCHENZEITUNG klipper vi dette: «CDU-seksjonssjefen i Stuttgart, professor Erich Ganzmüller, erklærte nylig at Brandt hadde sendt sin personlige referent Gerhard Titzel til Oslo for «med de der-værende sosialdemokrater, som har flertall i parlamentet, å forhandle om tildeling av Nobelprisen til Brandt.» Sosialdemokratene i Bonn og i Oslo ble rasende over denne påstand og også hos CDU i Stuttgart sank hjertet ned i buksene. Ganzmüller erklærte at han hadde informasjonen fra de høyeste diplomatiske kretser. Likevel gjorde han et tilbaketog og erklærte at han ikke hadde villet skade Brandts anseelse!

FOLK og LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo 4

Telefon 37 76 96

Boks 3214 — Sagene

Ekspedisjonstid: Tirsdag til fredag fra kl. 10 til kl. 15. Mandag og lørdag holdes kontoret stengt.

Redaktør Melsom kan bare påregnes truffet etter forutgående avtale.

Abonnementspriser 1972:

Kr. 60,— pr. år, kr. 30,— pr. halvår i Skandinavia. Utlandet kr. 35,— pr. halvår. I nøytralt omslag innenlands: Kr. 70,— pr. år, kr. 35,— pr. halvår.

Bruk postgironr.: 16 450

Løssalg kr. 2,—

Utgiver A/S FOLK OG LAND

Viking Boktrykkeri, Oslo